ПІСНЯ

Не можна ступати на сніг.

«Під снігом ховається смерть», — застерігала одна з численних життєствердних приказок, яких народ Фіра навчав своїх дітей, щойно вони ставали достатньо дорослими, щоб бодай щось второпати. І то були не порожні балачки. Сніг і справді приносив смерть.

Та скільки там до того м'яча!

Невеличка пробіжка, хап — і він знову у грі. Однак м'яч із таким самим успіхом міг би лежати і за мільйон кілометрів звідти. Он він — темна пляма на безкраїй білій рівнині. Четвірка дітлахів мовчки дивилися на нього. Жодне не ворушилося. Не наважувалися. Лиш напружено позастигали на краю платформи, ладні втекти за найменшого звуку.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Найдрібніший із четвірки — Еш — здригнувся і глибше застромив руки під пахви, всотуючи кожну дрібку тепла, якою лишень могли поділитися з ним хутра, в які він був загорнутий. Дихання вилітало з рота білими хмаринками. Поряд шморгав і витирав рукавом шмарклі Флер, його друг. У Флера безперестанку текло з носа. Він ніби так і не призвичаївся до холоду, що було дуже дивно, бо теплих днів на їхню долю ще не випадало.

— Його ще можна дістати, — сказав Флер і знову шморгнув своїм велетенським носякою. — Не так уже й далеко.

М'яч і справді лежав недалечко, та діти не зрушали з місця.

— От сам і діставай, — буркнула Шайн. Веснянки на її обличчі анітрохи не пом'якшували похмурої гримаси, яка, здавалося, облаштувалася там навічно.

— Що?! Не піду я туди! Різ його за стіну перекинув — хай він і приносить!

— То Еш мені засильно відпасував! Він завжди так — знаєш, скільки м'ячів він втратив, доки зі мною жив? — виправдовувався Різ. Його пухкі щоки розпашіли від морозу.

— Так. Він і мої закидав за стіну, поки жив з нами, — погодилася Шайн.

— ДОБРЕ, ДОБРЕ! Я надто сильно подаю. Я вже зрозумів! — кинув Еш.

— Коротше, то твій тупий м'яч, — Різ тицьнув пальцем у Флера.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— От, власне! Це мій м'яч, і я хочу його назад! — затявся той.

— У тебе вдома є ще один, Флере, — сказав Еш, намагаючись залагодити суперечку. — Давай просто винесемо його? Ми й так надто близько до снігу — нам не можна тут бути... — Його вже страшенно трусило, і не лише через близькість снігу.

Еш глипнув на фортецю, що височіла над ними, безпечно облаштувавшись на вершині скелі, мов пташка на гілці. Звідси, знизу, вона здавалася ще меншою, ніж зазвичай, — загублена, відірвана від світу — камінець посеред безкраїх білих просторів. Ешеві страшенно кортіло розвернутися, злетіти вгору крутими дерев'яними східцями і шмигонути у головну браму. Повернутися в безпечне місце.

— Еш правий. Неподалік знову бачили левіафанів, принаймні хованців так точно. Хто як, а я не збираюся ставати сніданком якогось тупого хованця... — пирхнула Шайн.

— Та там секундна пробіжка! — огризнувся Флер.

І все ж ніхто не ворухнувся. Ранкове сонце сховалося за хмару, тіні на снігу згустилися. Стало ще холодніше. Тихіше. Жодного звуку не чути. Нічого, крім шепоту вітру та Флерового шморгання. Холодний вітер різав Ешеві лице.

— Народ... — почав було він.

— ТА ГОДІ ВЖЕ! Я принесу! КАПЕЦЬ, які ви, народ, боягузи! — вигукнув Різ. — Пильнуйте. Бо дорослі вгледять — уб'ють.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— От дорослих я б зараз найменше боявся... — пробурмотів Еш.

Хлопчина уважно обдивлявся рівнину, але не бачив нічого, крім гладенької, блискучої та білої поверхні. Важко було повірити, що під рівним шаром снігу може щось ховатися. Але ж хованці тому й хованці... бо добре ховаються.

Різ розчепірив руки, потер долоні — розминався перед пробіжкою до м'яча. Той лежав десь за двісті кроків. Достатньо далеко, щоб діти тремтіли від самої думки вийти по нього на сніг.

Трохи повагавшись, Різ зрештою обережно зістрибнув з дерев'яної платформи.

І застиг.

Діти затамували дихання.

Нічого не сталося.

Еш, Шайн і Флер полегшено видихнули. Різ швидко подріботів до м'яча. «Пф-пф-пф», — тихенько промовляли його підбиті хутром уггі. Від м'яча його відділяла вже тільки сотня кроків.

П'ятдесят.

Двадцять.

Еш із переляку ледве міг дивитися, та і відвернутися не міг. Хай як холодно було внизу, потилицею в нього вже струменів піт.

Десять кроків.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

П'ять кроків.

Один.

— Є! — гукнув Різ, хапаючи м'яч, і одразу ж затулив собі рота, наляканий гучністю власного голосу.

— Давай сюди! — прошепотів до нього Флер. Голосніше говорити не наважився.

Різ кивнув і побіг назад.

— Він упорається! — сказала Шайн.

Еш полегшено реготнув.

Аж раптом: «ФУ-У-УХ!».

Сніг фонтаном злетів у повітря, ніби десь під поверхнею вибухнув гейзер. Діти відскочили від краю платформи, уникаючи дощу з крижаних бризок. З розколини у снігу зринули три велетенські постаті.

— Хованці! — задихнувся Еш, втративши голос зі страху.

На поверхню вибиралися лискучі, слизькі змієподібні істоти завдовжки у два людських зрости. Шість білих, ніби вкритих памороззю очей косують у різні боки, роззявлені пащі повні гострих, мов крига, зубів, з язиків сочиться слина. Та попри незграбну повзучу ходу, рухалися істоти надзвичайно швидко — так швидко, аж важко було розгледіти

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

шипасті гребені на їхніх спинах, гострющі кігті, що дряпали сніг, та довгі, мов батоги, хвости — все це зліпилося для Еша в одну в'юнку жахливу масу.

— Вони відрізали його! — закричала Шайн. І мала рацію.

Хованці заблокували Різові шлях до фортеці і вже мчали на нього, жадібно роззявляючи голодні пащі. Хлопець скам'янів від переляку і не рухався.

— Треба сказати дорослим! — вереснув Еш.

Міг би і не старатися. Вартовий на вежі, високо над ними, вже помітив метушню на рівнині.

— ХОВАНЦІ! — ревонув він. — МИСЛИВЦІ, НА СТІНИ!

Хованці вже майже дісталися Різа, який і досі стовбичив на місці, схлипуючи від жаху.

— ТІКАЙ! — заволав Еш на всю силу легенів.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>